

שמעתא עמיקתא

גליון מיוחד | בין הזמנים | תשפ"ו | קהילת חניכי הישיבות | רמות ב' | ירושלים תובכ"א

הלכות מצויות לימי בין הזמנים (ח"א) הרה"ג הרב יוחנן בורגר שליט"א מו"ץ וראש כולל הוראה רמות

משיעורי

ציצית

לבישת טלית קטן בימי שרב

מצוה ללבוש טלית קטן בכל רגע. ומי"מ המצטער מלבישתו (כגון ביום שרב), פטור מלבישתו. [הגרש"א זצ"ל (אשרי האיש פי"ב אות כט)]. ומי"מ אף בזמן שקשה ללכת בטלית קטן וכיוצא בזה יש להשתדל שלא להסירו. [נעי באז נדברו (חי"ב סי' נה) ובצי"א (חי"ד סי' מט וחי"ח סי' ד)].

לברך עליו אחר רחיצה בים או בריכה

הפושט הטלית קטן בעודו בים, בבריכה וכדו', כשחוזר ללבושו אינו חוזר ומברך, אא"כ שהה זמן שיש בו משום היסח הדעת, דהיינו כשעתיים או שלש שעות (והכל לפי הענין). [נעי בביאור הלכה (סי' ח על סעי' יד ד"ה וי"א), בהלכ"ש (פי"ג אות ג אות ז), שיח הלכה (סי' ח) ובתשובות והנהגות (חי"א סי' לב)]. ויש מפורסקי עדות המזרח שנקטו שביותר מחצי שעה צריך לחזור ולברך. [נאור לציון (חי"ב פמ"ד אות ו)].

לבישתו על בשרו

מותר ללבוש טלית קטן על בשרו ואין זה משום ביזוי מצוה. [הגרש"א זצ"ל (הליכ"ש פי"ג אות יא) ועוד. ועיי' בדעת נוטה (תשובה קעב) בשם הגר"ח"ק שליט"א נכון לזהר שלא ללבוש ה"ט"ק סמוך לבשרו ממש דלא ליחוי כבוד תחתון עשוי לזיעה דפטור מציצית].

דברים שבקדושה

אמירתם כסלון שיש בו אמבטיה (ג'קוזי)

סלון שיש בו אמבטיה (ג'קוזי) מותר לומר בו דברים שבקדושה (כגון ברכה), ואף בתוך האמבטיה (ג'קוזי) מותר. [כי באותו רשות עכ"פ ברוב הפעמים עומדים לבושים, וכמו כן בדי"כ אין שם חבל ולא זוהמא ועי"כ אין דינו כמרחץ כמבואר בשו"ע (סי' פד) ובמ"ב (שם). ועיי' באור לציון (חי"א סי' א)].

ברכות

ברכות הראיה

ים האוקיינוס

הרואה ים האוקיינוס המקיף את כל העולם כולו (האוקיינוס האטלנטי, השקט, ההודי וכו') ולא ראה אותו ל' יום, מברך ברוך אתה ה' כו' עושה (וי"א שעשה) הים הגדול. [הגרש"א זצ"ל (זאת הברכה פי"ז אות ב)].

ים כנרת

הרואה ים כנרת, אם לא ראה אותו ל' יום, מברך ברוך אתה ה' כו' עושה מעשה בראשית. [הגרש"א זצ"ל (הליכ"ש פכ"ג אות כז), הגר"י פישר זצ"ל (זאת הברכה פי"ז אות ד) והאור לציון (פי"ד אות מ)]. וי"א דדוקא אם רואה כל הכנרת מברך. [הגרש"א זצ"ל (שער העין עמ' פד) שמא במשך הזמן התרחב הים והחלק הנראה לו אינו מששת ימי בראשית].

ים התיכון

הרואה ים התיכון, אם לא ראה אותו ל' יום, מברך ברוך אתה ה' כו' עושה מעשה בראשית. אלא דראוי להוסיף תוך כדי דבור "עושה הים הגדול". [מנחת יצחק (חי"א סי' קי וח"ח סי' ו) והגרש"א זצ"ל (הליכ"ש פכ"ג אות כט)].

ים המלח

הרואה ים המלח אינו מברך. [הגרש"א זצ"ל (הליכ"ש פכ"ג הגה מג), שבת הלוי (ח"ט סי' מז) והגר"ח"ש זצ"ל (זאת הברכה שם)]. וי"א שאם רואה את כולו מברך. [הגרש"א זצ"ל (אילת השחר עה"ת חי"א פרי לך לך פס"א)].

הרים גבוהים מאוד

הרואה הרים גבוהים במיוחד, אם לא ראה אותם ל' יום מברך ברוך אתה ה' כו' עושה מעשה בראשית. [שו"ע (סי' רכח סעי' א-ג)]. ועל כן הרואה את הר החרמון מברך ברכה הנ"ל. [הגרש"א זצ"ל (אשרי האיש חי"ב פמ"ו אות סב)].

ראה בלילה

הרואה את הים בלילה, אם מתפעל מראייתו עליו לברך. [הגרש"א זצ"ל (שם אות כו)].

עד מתי מברכים ברכות אלו

ראה את הים או הרים וגבעות שמברכים עליהם ולא בירך, ועבר מן המקום ושוב אינו רואם, נראה שכל זמן שהתפעלותו נמשכת מברך. [הגרש"א זצ"ל (שם אות כו)].

בירך על ים אחד ותוך ל' יום ראה ים אחר

ראה ים ובירך עליו, ובתוך ל' יום ראה ים אחר, מברך שנית. [הגרש"א זצ"ל (שם אות כו)].

רואה מרחוק

ברכות הראייה כגון ראיית הים הגדול וכדו', ניתן לברכם אף מרחוק מקום כל זמן שרואה את הדבר שהוא מברך עליו באופן ברור. [ברכ"י (סי' רכז אות ד) הובא בשער"ת (שם). וכן מבואר בערוה"ש (שם אות ח)]. אלא שבברכת שעשה לי נס צריך לראות תוך הרשות שהיה בה הנס (ועל כן אם הנס קרה תוך בית צריך להיות תוך הבית, אלא שמועיל לברך אף מרחוק מקום). [מהר"ט"י (שנות סי' פז) הביאו הא"י (סי' ריח אות ד), החי"א (כלל סה אות ה) והשער"ת (אות ד)].

דרך זכויות או משקפת

ראייה דרך זכויות כגון דרך חלון, משקפים וכדו', בכלל ראייה גמורה. [הלכ"ט (חי"א סי' צט וסי' רעד) וברכ"י (אור"ח רס"י רכז וסי' תכו אות ד)]. וכן הדין בראייה דרך משקפת. [פתח הדבר (סי' רכז אות ז' ד"ה גס) ובצל החכמה (חי"ב סי' טז) בשם משיב נפש (חי"ב סי' רמד). וכן פסק הגר"י"ק זצ"ל (חוט שני שבת ח"ג קובץ ענינים אור"ח אות ו)]. ומי"מ בשעת קידוש לבנה לכתחלה לא יברך דרך חלון (אבל המשקפים אי"צ להסיר). [מ"ב (סי' תכו ס"ק כא ושע"י"צ אות כה) עי"פ המהרש"ל. ואפשר שבזה"י שהזכויות שקופות לגמרי שרי אף לכתחלה, וצ"ע. ועכ"פ נר" שגם למהרש"ל אי"צ להסיר את בתי העניים כי עוזרים לו לראות ובטלים לגופו].

עניני אורח חיים

ביסוי הראש

הליכה בגילוי ראש

לא ילך ד' אמות בגילוי הראש מפני כבוד השכינה. [שו"ע (אור"ח סי' ב סעי' ו)]. ובפחות מד' אמות וכן בשעת השינה יש משום מדת חסידות לכסות הראש. [מ"ב (ס"ק יא). ועיי"ש שהשמיט דברי הבכור שור (שבת קיח:) הובא בשע"ת (סי' ב ס"ק ו) שנקט דאפילו בקימה ושיבה צריך לזהר מן הדין. ועיי' באג"מ (אור"ח חי"א סי' א ויו"ד חי"ח סי' יא אות ג וחי"ד סי' מ אות יד)]. ויש סוברים שבזמן הזה איסור גמור הוא להיות בגילוי הראש אפילו כשיושב בביתו משום "ובחקותיהם לא תלכו". [מ"ב (ס"ק יא) בשם ה"ט"ז (סי' ח ס"ק ג)]. ומי"מ בעת הצורך כגון לצורך תספורת וכדו' אין איסור. [מ"ב (סי' ב ס"ק יא) לבני מפלה ראשו וה"ח וכיוצא בזה. וזה פשוט].

גודל הכיסוי

אין חובה לכסות רוב הראש אלא מספיק בכיסוי שמחמתו נקרא שראשו מכוסה. [אג"מ (אור"ח חי"א סי' א)]. ויש שהחמירו שצריך לכסות רוב הראש (רוב מקום השער). [עייניש באג"מ שיש חומרא בכיסוי רוב הראש לדעת הגרש"ק זצ"ל (האלף לך שלמה אור"ח סי' ג). וכן נקט החזו"א (אעלה בתמר דני"ג והלכות אור"ח ודעת נוטה עמי' עה)].

מכסה עצמו בידו

כיסוי בידו או גופו מועיל לענין זה. [מ"ב (סי' ב ס"ס"ק יא)]. ויש מחמירים שלצורך הליכת ד"א או יותר תחת אויר השמים לא מועיל כיסוי בידו. [מ"ב (שם) בשם הפמ"ג]. ולענין הזכרת ש"ש עיי' להלן.

בית המרחץ/חוף הים

ההולך בבית המרחץ וכדומה אי"צ ללכת בכיסוי הראש. [בכור שור (שבת קיח:) הובא בשער"ת סי' ב אות ו) וברכ"י (סי' ב אות ח)]. ויש מי שאומר שמנהג מדקדקים, להיות בכיסוי הראש אף בבית המרחץ. [שער"ת (סי' ב אות א). והברכ"י (שם) כתב שהיא חומרא יתירה והביאו הכה"ח (שם טו)]. והלן קדושים שכיסו ראשם עכ"פ ביד אף כשנכנסו במרחץ עצמו. [מנח"י (חי"ד סי' טז)]. ולמעשה ראוי למעט בגלוי הראש במה שאפשר. [פמ"ג (סי' ב אי"א ס"ק ד) וכה"ח (סי' ב אות יז וסי' עד אות יב)].

הזכרות בגילוי הראש

אסור להוציא אזכרה מפיו בראש מגולה. [שו"ע (סי' צא סעי' ג). ודעת הגרש"א זצ"ל (הליכ"ש תפלה פי"ב הגה כז) שמותר להשיב שלום לחברו כיון שאין מכוונים לש"ש. ובאג"מ (אור"ח חי"ד סי' מ אות כד) נקט שיש להחמיר בזה לכתחלה. ועיי' בשד"ח (מע' האל"ף כללים אות שיג)]. ועי"כ אסור לברך בלא כיסוי. [מ"ב (ס"ק יב)].

שומע כעונה

השומע ברכה ומכוון לצאת יד"ח אסור לו להיות בגילוי הראש משום ששומע כעונה. [ב"ח (סי' קפג אות ח). וכעין זה כתב המ"ב (סי' עה ס"ק כט)].

ללמוד תורה

י"א שמותר ללמוד בגלוי הראש אלא שעל ת"ח להיזהר בזה מאחר שהעם תופסים דבר זה לקלות ופריצות. [נש"ת מהרש"ל (סי' עב הובא בט"ז סי' ח ס"ק ג). ובשו"ת זכרון יהודה (סי' ב) בנו של הרא"ש כתב דטוב הוא שלא לישב בגילוי הראש בשעת הלימוד למי שיוכל לסבול לפי שילמוד יותר באימה ולפעמים מפני כובד החום אינו יכול לסבול. ובביאור הגר"א (סי' ח על סעי' ב) כתב שאין זה אלא חסידות]. ויש אוסרים. [ט"ז (שם וסי' עד ס"ק ב) כי דברי קדושה אסור להוציא בגילוי הראש. ועיי' בפמ"ג (סי' ח מ"ז ס"ק ג)]. וכן עיקר. [מ"ב (סי' ב ס"ק יב). והפ"ח (סי' צא על סעי' ג) צידד להקל ומי"מ סיים שיש להחמיר כהאסור]. ומי שאנוס ואין בידו ללבוש כיסוי ראש עדתי שילמד בגילוי ראש משיתבטל מחמת זה. [דבשעת הדחק יש לסמוך על המקולץ. וכן הוא בחשו"ק חמד (ב"ב כא)].

הרהור בדברי תורה (שמועת) שיעורים וכדו' בגילוי הראש)

מותר להרהר בדברי תורה בגילוי ראש. [בירור הלכה (סי' צא) עי"פ ה"ט"ז (סי' עד ס"ק ב)]. ועל כן מותר לשמוע שיעור תורה או מוזיקה שיש בה פסוקים וכדו' מהקלטה בגילוי ראש (ואף מול עירוה). [דאין כאן אלא הרהור בלבד, ואע"פ שהרהור זה בא משמיעה מ"מ אכתי חשיב הרהור, דעיי' במ"א (סי' פה ס"ק ב) שהביא מהט"ז והש"ך שערם וחביריו מברך אסור לכוון לשמוע הברכות ע"מ לצאת בברכתו, דליכא למימר ביה שומע כעונה דהא אסור לו לענות. וכן פסק המ"ב (סי' עה ס"ק כט). וביאור המחצה"ש והלבו"ש (שם) דהיינו טעמא, משום דשומע כעונה עדף מהרהור, ויש לו דין כאילו אמרו הוא עצמו. ומבואר דאסור דוקא כששומע מאחרים כשיש לו דין שומע כעונה, וא"כ אם אינו מכוון להיות כעונה ובפרט עיי"י שמיעה עיי"י הקלטה שלא שייך שומכ"ש אינו אלא הרהור ושרי. ועיי' במ"ב (הקדמה לסי' עד וסי' עה ס"ק כט) הרהור שרי אף גנד עירוה. ובבה"ל (סי' צב ד"ה ולכן) כתי' דהרהור בדי"ת שרי אף בלא נט"י אחר נגיעה במקומות המכוסים. ועיי' עוד בזה בשמעתא עמיקתא גליון קצ"ח].

בירך בלא כיסוי הראש

אם שגג והתפלל בגילוי הראש ייד"ח. [הגרש"א זצ"ל (הלכ"ש תפלה פי"ב אות טז), הגרש"א זצ"ל (ישא יוסף חי"ב סי' ג) ואור לציון (חי"ב פי"ז אות ג)]. ועיי' באג"מ (אור"ח חי"ד סי' מ אות יד)].

כיסוי על ידי גופו

כיסוי בגופו כגון בידו לא מועיל לענין הזכרות, כי היד והראש גוף הם ואין הגוף יכול לכסות את עצמו. [מ"ב (סי' ב ס"ק יב) עי"פ המ"א (סי' צא ס"ק ד) דלא כמהרש"ל, ובשעת הדחק אפשר להקל, אלא שאף באופן זה יותר טוב למשוך הבית יד של הבגד על היד ומכסה בו ראשו. [מ"ב (שם)].

כיסוי בידו של אחר

כיסוי עיי"י גופו של אחר (כגון ידו) נחשב כיסוי. [שו"ע (סי' צא סעי' ד) ובאר היטב (סי' ב סוף אות ו)].

באמצעות מראה

ראייה באמצעות מראה גם בכלל ראיה, אלא שבמקום שיש לחוש לטעות שלא רואה דבר הנכון (כגון בברכת הלבנה) אין לברך באופן זה. [כן יוצא מדברי הדבר שמואל (סי' רמג). וכ"כ השבות יעקב (ח"א סי' קכו), והברכ"י (חומ"ם סי' לה) הביאו הפתי"ש (חומ"ם שם ס"ק ח). וכן פסק בפתח הדביר (סי' רכז אות י' ד"ה ועל מה)]. ויש מי שמחמיר בכל אופן. [עיי' בכה"ח (סי' קצה אות א)].

באמצעות מסך אלקטרוני

ראייה באמצעות מסך אלקטרוני כגון משקפת או מצלמה אלקטרונית וכדו', אין הדבר פשוט אם נחשב כראייה, ועל כן לא יברך עד שיראה בעצמו. אלא שאם כבר בירך נראה שאינו חוזר ומברך (אולם על הנר של הבדלה לא מהני ראייה בכה"ג כי אינו נהנה מאור הנר). [לכאז"ל י"ל שראייה דרך מסך מצלמה, דרך משקפת אלקטרונית ומצלמת וידאו, הדבר בכלל ראייה, דלא גרע ממראה שרואה דבר המשתקף עליה ומהני (אלא שכו"ז בשעת אמת אבל אם צילמו המקום ואח"כ רואה את התמונה או ההסרטה לא מהני דאין זה אלא כצויר בעלמא שלא מברכים עליו). אלא שאפשר דיש לחלק בין השתקפות טבעית כגון על מראה או מים, לבין השתקפות על מסך אלקטרוני דז"ל דפנים חדשות באו לכאן והוי כתמונה שלא מברכים עליה (אולם לענין עדות לא נראה לחלק בזה)]. וכל זה כשעומד במקום שנמצאים אותם דברים שמברכים עליהם (אפי' הוא בריוחוק מקום), אבל אם אינו עומד כלל באותו מקום, כגון שיושב בביתו ובידו לראות רק ע"י אמצעיים אלקטרונים, אינו יוצא ידי"ח ברכות הראייה כלל. [בצל החכמה (ח"ב סי' יח). ועיי' משי"כ בכל זה בשמעתא עמיקתא גליון תליו].

רואה את חברו

הרואה את חברו החביב עליו ביותר דרך אמצעים אלקטרונים בשידור חי אף אם לא ראה אותו יותר משלשים יום אינו מברך ברכת שהחיינו (אף לנוהגים לברך אף בזה"ז), ומ"מ נראה שאם שוב ראהו תוך ל' יום מראייה זו אינו מברך (ומ"מ אם ראהו דרך תמונה או סרטון שהוסרט ודאי אינו כלום). [עיי' במקורות הנ"ל. והארכנו בזה בס"ד בשמעתא עמיקתא גליון תליו].

ראה מקום המקדש

חובת קריעה על ירושלים

הרואה "ירושלים" בחורבנה או מקום "בית המקדש" חייב לקרוע. [שו"ע (סי' תקסא סעי' א - ב). ואם ראה את ירושלים והמקדש בבת אחת כגון שבא דרך הר הזיתים שמשם רואים ירושלים והמקדש בבת אחת, אין צריך לקרוע כי אם קרע אחד. [בה"ח (אות טז)].

גר בירושלים

תושב ירושלים הרואה מקום המקדש קורע, ואם לא שהה מחוץ לירושלים ל' יום שוב אינו קורע. י"א שפטור זה הוא דוקא למי שגר בעיר העתיקה. [הגרשז"א זצ"ל (אשרי האיש פני"ג אות יב)]. וי"א שדין זה נאמר אף בירושלים חדשה ושכן הוא המנהג. [הגרשז"א זצ"ל (הליכ"ש תפלה פ"יג הנה 16) עייי"ש טעמון].

המנהג בזמנינו

יש אומרים שהנוהגים להקל לענין קריעה יש להם על מי שיסמכו. [הגר"מ טוקצניסקי זצ"ל בספר אר"י (כ"ב אות ז) והמשנה הלכות (ח"ו סי' קז). וכן במועדים וזמנים (ח"ו סי' רנז) לימד זכות על המקילים]. ויש אומרים שאין במנהג זה כלום. [שבת הלוי (ח"ו סי' עח), הגרשז"א זצ"ל (אשרי האיש פני"ג אות יב), האג"מ (ח"ד סי' ע' אות יא) והגריי"ק זצ"ל (ארחות רבנו ח"ב עמ' קנד)]. ועל מנת לצאת ידי המחלוקת אפשר להפקיר בגדיו בפני ג', וכן יכול להקנות בגדיו לאחר בקנין סודר, והיינו שחברו יתן לו כלי או מטפחת ותמורת זה הוא מקנה לו בגדיו, וחברו שקנה הבגדים יאמר לו בפירוש שאינו מרשה לו לקרוע בגדיו. [הגרשז"א זצ"ל (שם אות ג)].

ברכת הדרך

זמן חיובה

היוצא לדרך מברך תפלת הדרך. וחויב זה הוא כשיוצא שיעור דרך של פרסה מחוץ לעיר. [שו"ע (סי' קי סעי' ז) ומי"ב (ס"ק ל). שיעור פרסה: לפי הגר"ח נאה כ- 3.840 ק"מ. ולפי החזו"א כ- 4.608 ק"מ. ויש למדוד שיעור זה לפי הגר"ח נאה כ- 33.6 מטר מהבית האחרון של העיר ולפי החזו"א לאחר 40.32 מטר מהבית האחרון של העיר). ואין לברך אלא אחר שהחזיק בדרך (שו"ע (שם). ועיי' במי"ב (ס"ק טט) כפי שהוא וא בתוך העיר אין לברך. ועיבורה של עיר דהיינו שבעים אמה ומעט יותר סמוך לעיר לאחר שכבר כלו כל הבתים הרי הוא בתוך העיר, והט"ז מתיר אפי' בתוך העיר משעה שגמר בלבו והכין עצמו לצאת אבל הא"יר והפמ"ץ ושאר אחרונים חולקין ע"ז והסכימו לדכתחילה יש ליוחר שלא לעשות כך אך בדיעבד יש לסמוך על דבריו. וכי"ז בתחלת יציאתו מביתו אבל כשהוא לן בדרך יוכל לומר תח"ד בבוקר כשמכין עצמו לצאת אפילו כשהוא עדיין בעיר דכבר החזיק בדרך, ע"כ].

מצוי ישובים בצדדי הדרך

יש אומרים שאף על פי שבזמננו מצויים ישובים בצדדי הדרכים, מ"מ חייבים בתפלת הדרך. [שבת הלוי (ח"י סי' כא). ועיי' בתשובות והתהנות (ח"א סי' קצט)]. אולם יש חולקים וסוברים שבאופן כזה אין לברך תפלת הדרך בשם ומלכות, ואם רוצה יכולל אותה בברכת שמע קולנו בתפלת שמונה עשרה לפני הנסיעה. [הגרשז"א זצ"ל (הליכ"ש פכ"א הנה ז). ודעתו שבנסיעה דרך יישובים בזמן שיש בהם חשש סכנה יש לברך].

הנוסע במטוס

הנוסע במטוס מברך מיד כשמתרומם המטוס לגובה כזה שאילו היה נופל יש בזה משום סכנה. [הגרשז"א זצ"ל (הליכ"ש פכ"א אות ד)].

הנוסע כמה פעמים באותו יום

אין לומר תפלת הדרך אלא פעם אחת ביום, אפילו אם ינוח בעיר באמצע היום כיוון שדעתו היא לחזור ולילך. [שו"ע (סי' קי סעי' ה)] אולם אם לן בלילה בדרך קבע, במלון וכדו' צריך לחזור ולברך [מ"ב (ס"ק כז)], ואף אם רק היה דעתו ללון בעיר, ונמלך ויצא לדרכו, צריך לחזור ולברך. [שו"ע (שם)].

בירך ביום ולן במלון והשכים קודם אור היום

בירך תפלת הדרך ולן במלון וכדומה, אפילו אם השכים קודם הבוקר לנסוע לדרכו צריך לברך תפלת הדרך. [ביאור הלכה (סי' קו ד"ה צריך)].

נוסע במשך כמה ימים

הנוסע בדרך מספר ימים, אם יצא בלילה מן המכונית וישן שינת קבע, אפילו תחת כיפת השמים, למחר צריך לברך שוב תפלת הדרך, ואם לא עצר נסיעתו אלא ממשיך לנסוע כל הלילה כגון באניה וכדו', נהגו לאמרה בברכת שמע קולנו שבשמונה עשרה. [הגרשז"א זצ"ל (הליכ"ש פכ"א אות ב)].

אם יצא מוציאי בתפלת הדרך

יש שבירך ברכת הדרך צ"ע אם מותר לו להוציא את חברו מדין יצא מוציא. ועל כן יש להימנע מלהוציא אחרים ידי"ח אם כבר יצא יד חובתו. [הגרשז"א זצ"ל (מנח"ש תני' סי' נח ענף ד אות ב ד"ה ומספקני). ועיי' בזה בשמעתא עמיקתא גליון ס"ט שהבאנו בס"ד ראיה מהתבא"ש דמהני].

ט"ס במטוס

הטס במטוס יש אומרים דמברך ברכת הגומל בשם ומלכות. [אנ"י"מ (ח"יב סי' נט) והגרשז"א (הליכ"ש פכ"ג אות ה)]. וי"א דמברך ללא שם ומלכות. [מנח"י"פ (ח"יב סי' מז). ועיי' עוד בבצל החכמה (ח"א סי' כ), בתשובות והתהנות (ח"א קצג) ועוד]. ולמעשה רבים נוהגים לברך.

הפליג הפלגה קצרה בים

המפליג בים אינו מברך הגומל אלא אם כן הפליג בעומק הים. [בצל החכמה (ח"א סי' כ)]. ויש מפוסקי בני ספרד שכתבו (דלפי מנהגם) אם נכנס בעומק הים במשך שעה וחומש, כל ששט מעיר לעיר, כגון מעכו לחיפה ולא רואים אותו מהחוף, צריך לברך. [אור לציון (ח"יב פ"יד אות מג)].

הפליג בנהרות גדולים

המהלכין באניות וכדומה בנהר, לדעת השו"ע (סי' ריט סעי' ז) מברכים הגומל, אבל לדעת הרמ"א (שם) אין מברכים. [כן תלה בפלוגתא זו בביאור הלכה ריש סי' רי"ט]. וי"א שבזמנינו באניות המצויות דאין שכיח הזיקא אף לדעת השו"ע אין צריך לברך. [עיי' בברכת ה' (ח"יד פ"ו אות כא)].

נוסע לכמה מקומות באותו יום

יש אומרים שהנוסע אפילו ליום אחד בלבד, מברך הגומל בהגיעו למחוז חפצו, ואחר כך בשבו יברך שנית (אבל בחניית ביניים לשעות ספורות לא יברך, ואם החניה היא למשך הלילה ממשיך בנסיעתו רק למחרת יש להסתפק אם צריך לברך). [הגרשז"א זצ"ל (הליכ"ש תפלה פכ"יג הנה ד)]. ויש אומרים שכל זה אם דעתו להתעכב ולנוח שם איזה ימים, אבל אם דעתו לשוב תיכף בו ביום ההוא או למחרתו, אין לברך, עד שיגיע למקום שרוצה לנוח בו איזה ימים או עד שישוב לביתו לשלום. [בכה"ח (סי' ריט אות ה)].

דיני שינוי מקום בברכות

שינוי מקום, מהו

מי שבירך על מאכל במקום אחד, ושינה מקומו, אם רוצה להמשיך אכילתו חייב לחזור ולברך. כגון אם היה אוכל בבית זה ופסק אכילתו והלך לבית אחר, או שהיה אוכל וקראו חבריו לדבר עמו ויצא חוץ לפתח ביתו וחזר, הואיל ושינה מקומו (ואינו רואה מקומו הראשון) צריך לברך, שכיון שעמד והלך למקום אחר עמידתו זו היא גמר אכילתו. [עיי' שו"ע (סי' קעח), גר"ז (שם אות א) ומי"ב (הקדמה לס"י קעח)].

שינוי מקום מבית לבית או מחדר לחדר

מעיקר הדין אין משום שינוי מקום כשיוצא מחדר לחדר שבאותו בית, אלא דיש להחמיר לכתחילה שיהא לו דעת לשנות מקומו, אבל מבית לבית לא מהני דעת לשנות מקומו אלא אם כן רואה מקומו, ועיי' בסמוך. [מ"ב (סי' קעח ס"ק יב). ועייי"ש עוד פרטים בזה ובשו"ע סי' רע"ג].

שינוי מקום בסעודת פת

דעת השו"ע (סי' קעח סעי' א) דאפילו בסעודת פת שהדין הוא שצריך לברך ברכה אחרונה (ברכת המזון) במקום שאכל מ"מ אם שינה מקומו אפילו חזר למקום הראשון, צריך לברך ברכה אחרונה על מה שאכל כבר לפני שעקר ממקומו, וחוזר ומברך ברכה ראשונה על מה שעתיד לאכול. אולם דעת הרמ"א (שם סעי' ב) שבאופן זה אין צריך לברך כלל לא על מה שכבר אכל ולא על מה שעתיד לאכול, דכיון שמחויב לברך ברכת המזון במקומו נחשב הדבר כאילו לא עקר ממקומו ואין משום שינוי מקום. וכן עיקר לבני אשכנז. ואף לבני ספרד הנוהגים כפסקי השו"ע, אם שינה מקומו אינו מברך, כי ספק ברכות להקל. [גן איש חי (פרי בעלותך אות ב) ובה"ח (שם אות א ואות יד)].

שינוי מקום בדברים שברכתם בורא נפשות

אכל דבר שברכתו האחרונה בורא נפשות (שאין חיוב לחזור ולברכה במקומה), ושינה מקומו, צריך לחזור ולברך ברכה ראשונה בלבד. [שם].

שינוי מקום בז' המינים

נחלקו הראשונים בדינם של שבעת המינים, האם טעונים ברכה במקומם. יש אומרים שטעונים ברכה לאחריהם במקומם. ויש אומרים דדוקא מיני דגן טעונים ברכה במקומם. ויש אומרים שפת לבדה טעונה ברכה במקומן. והכרעת השו"ע (סי' קעח סעי' ה) כדעה השניה. והכרעת הרמ"א (שם) כדעה השלישית. ולמעשה כתב המ"ב (שם וסי' קפד על סעי' ג) שלכתחלה יחמיר לברך במקומו אפילו בז' מינים, וכן לענין שינוי מקום אם שינה מקומו אין צריך לחזור לברך על שבעת המינים כמו על הפת. [נעי"י"ש שהביא דעת הגר"א דדעה האמצעית היא עיקר לדגנא, ולפ"ז פירות של שבעת המינים דומים לסתם פירות דשייך בהו שינוי מקום לכוי"ע].

שינה מקומו וחזר מיד

אפילו שינה מקומו ומיד חזר למקומו הראשון, נחשב שינוי מקום וחייב לחזור ולברך. [מ"ב (שם ס"ק ל) וסי' קעח ס"ק ב וס"ק ד]. וביאר בנשמי"א (כלל יב אות א) דהיינו משום דלא פלוג רבנן. וזה דלא כהמ"ק (סי' קעח) והגר"ז (שם אות ח) שנקטו דאין שינוי מקום אלא בששהה חוץ למקומו, כגון שהלך לדבר עם חבריו והפליג בדברים. ודעת האג"מ (וא"ח ח"ה סי' טז אות ז) דיש להחמיר כשתי השיטות, עייי"ש].

היה דעתו בשעת הברכה לשנות מקום

אם חשב לשנות מקומו מ"חדר" שנמצא שם ל"יחדר" אחר, אין צריך לחזור ולברך. אבל מבית לבית אפילו חשב לשנות מקומו צריך לחזור ולברך (חוץ מפת זו' המינים כנ"ל), ומ"מ אם רואה מקומו הראשון אינו חוזר ומברך. [עיי' רמ"א (סי' קעח סעי' א) ומי"ב (שם)].

דרכו לשנות מקומו

אם דרכו לשנות מקומו אמרינן דמסתמא דעתו לשנות ודינו כאילו כוון להדיא. [כן מוכח בהי"א (כלל נט אות יג ונשמי"א ס"ק א), וכן פסק המי"ב (שם ס"ק לח). ועיי' בביאור הלכה (רס"י רעג) משי"כ בשם הלבוש, ויש חלק. ועיין עוד שבת הלוי (ח"א סי' ר"ה סי' קעח)].

שינה מקומו מחדר האוכל לחדר

אם שינה מקומו מחדר האוכל של המלון לחדרו וכדומה, יש לומר דהוי כשינוי מקום מחדר לחדר הנ"ל דאינו חוזר ומברך.

אוכל עם אחרים

היה יושב לאכול עם אחרים ויצא, אם הניח שם מקצת אנשים (מאלו שאכלו יחד עמו), חוזר למקומו וגומר לאכול, ואי"צ לברך שנית, ואם לא הניח שם אדם צריך לחזור ולברך. [שו"ע (סי' קעח סעי' ב). ועיי' במי"ב (שם ס"ק יג) שבאופן זה מותר לצאת אף לדבר הרשות]. ומ"מ אף באופן שהניח מקצת אנשים במקום אכילתו אינו מועיל אלא כשחזר למקומו, אבל כשאוכל במקום אחר צריך לברך במקום השני. [ערוה"ש (סי' קעח אות ז). ועיי' במאמר מרדכי (שם ס"ק ד)].

אוכל בשדה ושינה מקומו

האוכל במקום פתוח כגון שדה, גינה וכדו', ושינה מקומו, אם המקום מגודר, אינו חוזר ומברך. אבל אם אין המקום מגודר ושינה מקומו, אם אינו רואה המקום הראשון חוזר ומברך. ואם היתה דעתו לשנות מקומו בדעבד אינו חוזר ומברך [שו"ע (שם סעי' ג) ומי"ב (שם)]. וזה אם נמצא באותו שדה או גינה, אבל משדה לשדה או מגן לגן לא מועיל דעתו. [שם].

הולכי דרכים

אוכל בדרך הליכה

אם אכל אפי' דבר שיש בו משום שינוי מקום בדרך הילוכו, אינו חוזר ומברך ברכה ראשונה, ובמקום סיום האכילה מברך ברכה אחרונה. [שו"ע (שם סעי ד)].

התחיל לאכול בביתו ויצא לדרך

אם התחיל לאכול בבית ויצא לדרך, חוזר ומברך (באופנים שיש בהם שינוי מקום כנ"ל).

[מ"ב (סי' קעח סס"ק מב)]. ויש אומרים שאף באופן זה אינו חוזר ומברך אם לא גמר אכילתו ותוך כדי דבור מיציאתו מהבית המשיך לאכול. [אג"מ (אור"ח ח"ב סי' נז)]. וספק ברכות להקל. ומי"מ אם התחיל לאכול בבית תוך כדי שהכין עצמו לצאת לכל הדעות אינו חוזר ומברך. [אג"מ (שם)]. וכן באור לציון (ח"ב פ"יב אות טו) כת' שאם עמד בשעת הברכה באופן שזרחה שעומד לצאת וכן אם עשה מעשה המוכיח שבדעתו לצאת, כגון שהלך לכיוון הפתח חשיב הולכי דרכים. וכן אם התחיל לאכול ברכב וכן רשאי להמשיך לאכול מחוץ לרכב].

אכל במכונית במשך הנסיעה ויצא

התחיל לאכול במכונית כשהיא נוסעת ועצר ויצא ממנה לחוץ, אפילו אינו רואה מקומו (המכונית) אינו חוזר ומברך . [בצל החכמה (ח"ו סי' עב אות ו)]. ויש אומרים שבאופן שאינו רואה מקומו הראשון חוזר ומברך. [אג"מ (אור"ח ח"ב סי' נז)]. ולמעשה ספק ברכות להקל.

אכל במכונית לפני שהתחיל לנסוע ועקר מקומו

התחיל לאכול (אפילו בדרך קבע) במכונית כשהיא עומדת, ועקר מקומו בנסיעה, אף אם אינו רואה מקומו שחנה בשעת אכילתו אינו חוזר ומברך כי קרקע המכונית נחשבת מקומו הראשון. [בצל החכמה (ח"ו סי' עג)].

התחיל לאכול בתחנה והגיע האוטובוס

אם התחיל לאכול או לשתות בתחנת אוטובוס וישב שם ע"ד להמתין זמן ארוך ועל כן בדעתו לקבוע אכילתו שם אף אם הגיע האוטובוס תוך זמן קצר צריך לחזור ולברך, אבל אם התחיל שלא ע"ד לקבוע עצמו כי בכל רגע אמור האוטובוס להגיע אינו חוזר ומברך. [נצי' לילך דמי שעומד לצאת חשיב הולכי דרכים ור"ה בניד', וי"ל דאף עדיף מינה כי כבר עומד ברחוב].

לעקור מקומו לדבר הרשות לפני ברכה אחרונה

אין לצאת באמצע האכילה למקום אחר משום חשש שאולי ישכח לברך, אולם באופן ארעי שרי. [ביאור הלכה (סי' קעח ד"ה עוברת)]. ואף החושש שע"י עיכובו לברך יאחר האוטובוס וכדומה, אינו רשאי להפסיק סעודתו על דעת לגומרה במקום השני. מ"מ במקום דוחק או הפסד רשאי להפסיק אכילתו, ולברך במקום השני. ואם אפשר יאכל במקום השני עוד קצת לחם לפני ברכתו, ולכתחלה יאכל כזית. [נצי' בשו"ע (סי' קעח) ובמ"ב (סי"ק לג)].

לעקור מקומו לדבר מצוה

כל הני"ל הוא כשיצא לדבר הרשות, אבל לצורך מצוה אף שאינה עוברת רשאי לצאת. [ביאור הלכה (סי' קעח ד"ה עוברת)]. וכיון שרשאי לעקור מקומו לצורך מצוה שוב מותר לגמור סעודתו במקומו השני, דבכה"ג לא גרע מעבר ושינה מקומו דמברך במקום שנמצא. [כמבואר במ"ב (סס"ק לג). ועי' בגרי"ז (אות ו) שנקט שאסור לצאת לצורך מצוה עוברת על דעת לגמור במקום אחר, אולם בערוה"ש (אות ח) מבואר דרשאי לעקור מקומו בכח"ז].

תפלה

יציאה לדרך לפני עמוד השחר

אסור לצאת לדרך לפני שמתפלל [שו"ע (סי' פט סעי' א)], ועל כן אין לצאת תוך חצי שעה לפני העמוד השחר. [מ"ב (סי"ק יז)]. ויש אומרים שאין דין זה נאמר אלא כשהנסיעה היא שעה וחומש או יותר. [אור לציון (ח"ב פ"י אות ה)]. ובשעת הדחק שכלי תחבורה אינו ממתנת לו יכול לילך מקודם לדרך. [מ"ב (סי"ק ב)].

אחר אמירת ברכות השחר

יש מקילין לצאת לדרך לאחר שאמר מקצת ברכות (ברכות השחר), וטוב להחמיר בזה. [מ"א (סעי' א)].

לצורך מצוה

כשנוסע לצורך מצוה מותר לנסוע לפני התפלה. [נצי' במ"ב (סי' פט סי"ק כ וסי' צ סי"ק ג)]. ומי"מ מוטב שיאמר תחלה ברכות השחר. [מ"ב (סי' צ סי"ק ג)].

דעתו להתפלל במקומות הקדושים

יש אומרים שהנוסעים על מנת להתפלל בכותל המערבי או בקברי צדיקים רשאים לנסוע אחר עמוד השחר, כיון שעיקר כוונתם לצורך התפלה עצמה. [אור לציון (ח"ב פ"י אות ו)].

אחר אמירת ברכות השחר

במקום הצורך יכול לצאת לדרך אחר עמוד השחר אפילו לצרכו אחר שבירך ברכות השחר (כשדעתו להתפלל במקום השני). [שבט הלוי (ח"ח סי' יט וח"י סי' יז אות ח)].

אחר שהגיע זמן מנחה או מעריב

אסור לצאת לדרך מזמן שהגיע תפלת מנחה קטנה. [נצי' במ"ב (סי' רלג סי"ק א) או מעריב (מ"ב (סי' פט סי"ק יט)]. ויש אומרים דלפני מנחה ומעריב אין איסור. [אור לציון (ח"ב פ"י אות ו)]. ובשבט הלוי (ח"ח סי' יח) כתב דלפני מנחה ומעריב קיל טפי. ועי' שיה הלכה (סי' פט סי"ק יז)].

תפלה בשעת נהיגה או בזמן נסיעה

נהג רכב אסור לו להתחלה בעת הנסיעה משום חשש פק"נ. [הגרשז"א זצ"ל (אבני יספה פ"ייד הגה נז)]. והנוסע במכונית וכדומה, אם יש באפשרותו לבקש לעצור את הרכב ולהתפלל שמונה עשרה בעמידה עליו לעשות כן. [שו"ע (סי' צד סעי' ד) ומ"ב (שם סי"ק ג)]. אם הדבר כרוף בסכנה או בהפרעה בכוונת התפלה מותר להתפלל אף בשעת הנסיעה. [שו"ע (סי' צד סעי' ה)].

הגיע לתחנה שצריך לרדת בעודו מתפלל תפלת י"ח

אם הגיע לתחנה שצריך לרדת, מותר לו לרדת אף שהוא באמצע תפלת שמונה עשרה (והתירו בזה כדי שלא יהיה טרוד ויוכל לכוון). [הגרנ"ק שליט"א (אשי ישראל פכ"ג הגה מג)].

לצאת לדרך כשירדוע שלא יוכל להתפלל בעמידה

אין לצאת לכתחלה לנסיעה אם יודע שלא יוכל להתפלל בעמידה, אבל בשעת הדחק מותר. [נצי' גרי"ז (סי' צד אות ה)].

תפלה בזמנה בישיבה או שלא בזמנה בעמידה

בשעת הדחק מוטב להתפלל קודם נץ החמה בביתו בעמידה, אם הוא אחר זמן משיכיר את חברו (כ-50 דק' לפני נץ החמה), מלהתפלל בדרך בשעת הנסיעה או כשהוא מהלך. [מ"ב (סי' פט סי"ק לט-מב)]. וכמו כן בשעת הדחק עדיף להתפלל מפלג המנחה בעמידה, ולא אחר צאת הכוכבים בשעת נסיעה. [הגרנ"ק שליט"א (אשי ישראל פכ"ג הגה ג)].

כבוד התפלה

תפלה בנעלי ים

במקום שאין הדרך ללכת בפני בן אדם גדול עם סנדליים בלי גרביים, או בנעלי בית או נעלי ים וכדו', אין לנעלם בשעת התפלה, אא"כ אין לו ברירה אחרת. [נצי' בשו"ע (סי' צא סעי' ה), מ"ב (שם) וערוה"ש (אות ה)].

תפלה עם כובע וחליפה או במניין

אם שכח הכובע או החליפה, אין עליו להפסיד תפלה בציבור על מנת להשיגם, ואם יוכל להספיק להתפלל עם הש"ץ, עדיף. [הגרשז"א זצ"ל והגריש"א זצ"ל (תפלה כהלכתה פ"יז הגה פ' והליכ"ש פ"יב אות טו)]. ודעת הגרנ"ק שליט"א (נקיות וכבוד והתפלה עמ' קפב) שבכה"ג עדיף להפסיד תפלה בציבור.

שבת, פתוח (שדרה), רחוב וכדו')

לכתחלה לא יתפלל במקום פרוץ כמו בשדה או ברחוב, דכאשר מתפלל במקום צנוע יש עליו יותר אימת המלך. [שו"ע (סי' צ סעי' ה)]. ומ"מ מקום מוקף מחיצות אף שאינו מקורה, מותר להתפלל בו לכתחלה. [מ"ב (סי"ק יב)].

הולכי דרכים תפלתם במקום פתוח

עוברי דרכים רשאים להתפלל במקום פתוח, ומ"מ אם יש במקום אילנות וכדומה עדיף לעמוד ביניהם בשעת התפלה. [מ"ב (שם סי"ק יא)].

תפלה בצבור

הדבר ברוך בהפסד

יש להשתדל להתפלל כל התפלות בעשרה. ובמקום הפסד ממון (מהקרן ולא מניעת רווח) אינו מחויב. [מ"ב (סי' צ סי"ק כט)]. ודעת הגריש"א זצ"ל (תפלה כהלכתה פ"ח אות י ובהגה שם) דאם המאחר למקום לימודו או עבודתו יפסיד ממשכורתו, רשאי להתפלל ביחידות. ועי' עוד בהלכ"ש (תפלה פ"יה אות טז). ומי"מ כדי שלא לבטל ת"ת אסור לדחות תפלה בצבור כמ"ש באג"מ (ח"ב סי' כז). ועי' בשמעתא עמיקתא גליון קמ"ד].

ציורה אינם שתוי"מ לעשרה

בשעת הדחק אפשר לצרף אינם שתוי"מ למנין עשרה. בפרט היכן שהם בכלל תינוק שנשבו. [הגרשז"א זצ"ל (קובץ מבקשי תורה סיון תשנ"ה אות קטג)]. ועי' במנח"ש (ח"ב סי' ד אות י) ובאג"מ (ח"א סי' כג)].

יציאה למקום שאין בו מניין

יש להשתדל שלא לנסוע למקום שלא יוכל להתפלל בו בציבור, אלא אם כן יוצא לצרכי בריאות, פרנסה או מצוה. [נצי' בשבט הלוי (ח"ו סי' כא אות ו), בהלכ"ש (תפלה פ"יה אות ד) ובספר תפלה בציבור (פ"י הגה א)]. ועי' עוד בזה בשמעתא עמיקתא גליון קמ"ד].

יציאה באמצע חזרת הש"ץ

אין לצאת באמצע חזרת הש"ץ (אף כשנשארים עשרה). ובמקום דוחק כגון במקום הפסד ממון או מצוה עוברת, רשאי אם עושה כן רק באופן אקראי. [שמענו מחשובי הפוסקים שליט"א. והארכנו בזה בס"ד בשמעתא עמיקתא גליון קל"ט].

נטילת ידיים

כלי חד פעמי

דעת הרבה פוסקים שכלי חד פעמי כשר לנטילת ידים. [הגר"ש ואזנר זצ"ל (מבית לוי ח"ג עמ' ע), הצי"א (ח"יב סי' כג) ועוד. ועי' באג"מ (ח"ג סי' לט)]. וי"א שאינו כשר לנטי"ל. [מנח"י (ח"י סי' כג). ועי' בשרגא מאיר (סי' נה) הובא בצי"א (שם)]. ועל כן עדיף להימנע מליטול בו ידים, ובדיעבד שאין לו כלי אחר יוכל ליטול בו ידיו (והמברך יש לו על מי לסמוך), וטוב שיחדא את הכלי לשימוש קבוע ויטול בברכה. [ונדעת האור לציון (ח"ב פ"י"א אות ו) שלא יברך אא"כ מייחד אותו לשימוש קבוע].

בקבוק שתיה (למקילים עיגל)

בקבוקי שתיה המצויים בזמננו כשרים לנטילת ידים כי המים נשפכים על ידו ללא הפסק אע"פ שאין מגיעים בשפיכה אחת לכל שטח האצבעות וכף ידו. [נצי' במ"ב (שם סי"ק ל) ובשע"צ (שם אות כז) ע"פ הטי"ז (סי"ק ה) והא"יר (אות ח) דלא קיי"ל כהמ"א (סי' קסב סי"ק ה) דמחמיר לכתחלה בכלי שפיו צר אע"פ שלא נפסק הקילוח. וכן פסק הערוה"ש (אות טו) ובדעת תורה למהרש"ם (סי' קנט סעי' ט) חושש להמ"א].

במי הים

מי הים פסולים לנטי"י כי איןן ראויים לשתיית כלב. ובשעת הדחק יש להתיר ליטול בהם ללא ברכה. ואם הרתיחס כשרים ליטול בהם. [נצי' במ"ב (סי' קס סי"ק לח), בכה"ח (שם אות מב) ובמנח"י (ח"ד סי' כב)]. ומי"מ בכל אופן כשרים הם לטבילת ידים. [מ"ב (סי"ק מז)]. ועי' בסמוך.

טבילת ידים

המטביל ידיו פעם א' ידיו טהורות, ואין צריך ניגוב, ולא להגביה ידיו. [שו"ע (סי' קנט סעי' יט)]. **ברכה על טבילת ידים**

הטובל ידיו מברך "על נטילת ידים". [שו"ע (סי' קנט סעי' כ) ומ"ב (שם סי"ק צא)]. ואם המים פסולים לנטילת ידים, אבל כשרים לטבילת ידים (כגון מים מלוחים וכדומה) מברך "על טבילת ידים". [מ"ב (שם)]. ודעת פוסקי ספרד שמברכים אף באופן זה על נטי"י. [כח"ח (אות צה)].

במי מעיין

מועיל טללת ידים במי מעיין, אפי' אין בו מ' סאה, אם מתכסים ידיו בהם בבת א'. [שו"ע (סעי' ד)].

במי מקרה

דעת השו"ע (סעי' יד) שטבלת ידים במי מקוה שאין בהן מ' סאה מועילה. ודעת הרמ"א (שם) שרק בדיעבד או בשעת הדחק יש להקל. וכן עיקר לבני אשכנז. [עניי"ש במ"ב (סי"ק מה)]. ולבני ספרד דליקתה יטביל ידיו אם יש מ' סאה ואם אין יטביל ידיו בלא ברכה. [כח"ח (אות כג)].

שבת

קניית פתקים (תלושים) לרכישת משקאות או בעד סעודות שבת

מותר לקנות מבעוד יום פתקים מיוחדים (תלושים), לפי הסחורה שתהיה דרושה לו בשבת, ולמסור אותם בשבת לחנוני תמורת הסחורה שיקח. ובלבד שלא יוזכר בפתקים מחיר. [נשיי"כ (פכ"ט אות כח)].

מקרה ללא התקן שבת

מקרה שאין לו התקן שבת, ניתן לכוון שעון שבת מערב שבת המכבה את המקרר בזמנים מסוימים ואז ניתן לפתוח המקרר בזמנים שהמקרר אינו פועל. אם אין לו שעון שבת, פעמים שיש עצות להתיר השימוש בו, וישאל שאלת חכם. [נצי"ם מומחים וחשובי המורים. בשעת הדחק כדי להתיר השימוש בו בשבת שמענו ממוחים שיש ניתן לסמוך על העצה דלהלן, לנעול המפסק (כפתור) הגורם דליקתה וכיבוי האור ע"מ למנוע הדלקת וכיבוי המנורה בשעת פתיחת וסגירת המקרר וע"מ לנטרל דליקה וכיבוי המנוע (ולענין השפעה על המנוע והמדחס יפתח ויסגור הדלת כשהמקרר פועל). ואם מערכת דליקת וכיבוי האור אינו פועל ע"י מפסק גלוי אלא ע"י מפסק מגנטי מוסתר, ע"מ גללות מקום המפסק יש לקחת מגנט רגיל ולהצמידו למקרר באזור משקוף המקרר במקום שגומי דלת המקרר נישען עליו ולהעבירו סביב המסגרת עד שהאור נכבה, לאחר איתור מקום המפסק יש להשאיר המגנט במקום זה במשך כל השבת (הדבר ימנע פעולות הני"ל). אם המקרר יש לו צג או אור בקרה וכדומה הדלק בשעת פתיחת וסגירת הדלת וכדו' שלא נטרלו ע"י עצה הני"ל, לא ניתן לסמוך על עצה זו רק על עצה ראשונה ע"י הכוונת שעון שבת מער"ש].

תאורה הנדלקת על ידי חיישנים

אסור להיכנס או לעבור במקום חשוך אשר נדלקת בו תאורה עם מעבר אדם במקום. ומי"מ אם נקלע אדם למקום שכזה מבלי לדעת שהתאורה תדלק, מותר לו לעזוב את המקום כשאין כוונתו לכיבוי האור . [שש"כ (פכ"ג אות סה). והארכנו בסי"ד בשמעתא עמיקתא גליון רנ"ו].

בשעת הדחק גדול

אם בטעות התארח בשבת במקום שיש אורות שנדלקים על ידי חיישנים, אפשר שבשעת הדחק גדול יש מקום להתיר לעבור דרך שם באופן אקראי ע"יי הליכה בשינוי כגון שהולך לאחוריו. וישאל שאלת חכם. [ע"י בתורת היולדת (פ"ט הגה יא). והארכנו בשמעתא עמיקתא גליון רנ"ו].

תאורה הנדלקת על ידי חיישנים אלא שיש תאורה נוספת

במקום שכבר קיימת תאורה, אלא שהתקינו שם תאורה נוספת לשם שמירה מפני גנבים וכדו', והיא נדלקת כאשר אדם עובר במקום, גי"כ מן הראוי להחמיר ולא לעבור שם, גם אם אין לו כל אפשרות אחרת להגיע למקום הרצוי לו . [שש"כ (פכ"ג אות סה)].

לבקש מעצור"ם שילך במקום שהתאורה נדלקת על ידי חיישנים

אסור לבקש מנכרי שיעבור לפניו במקום זה כדי שהאור ידלק, אכן אם הנכרי הלך שם על דעת עצמו ונדלק האור, מותר ללכת אחריו. ואם הלה כבר עזב את המקום, א"צ להישאר שם כדי שלא יכבה אור החשמל בשל עזיבתו את המקום, ובלבד שלא יכוון לכך. [שש"כ (סס)].

כניסה למקום שיש בו מצלמות

הכנסה למקום שיש בו מצלמות, אם אינו מכוון כלל להקרנת תמונתו אין איסור. ואם כוונתו שתיראה תמונתו על גבי המסך, דעת כמה גדולי הוראה לאסור. [ארחות שבת (ח"א פט"ו אות לה חו"ג פכ"ו אות כז). וע"י משי"כ בכל זה בסי"ד בשמעתא עמיקתא גליונות רנ"ו ותל"ג].

טלטול שלג בשבת

אין בשלג משום מוקצה. [הגרשז"א זצ"ל (שש"כ פט"ז אות מה הגה קיח ופ"י הגה יד) והגרשי"א זצ"ל (שלמי יהודה פ"יג הגה יט ואורחות שבת פ"יט הגה רנט) וע"י בספר טילטולי שבת (מוקצה עמ' 165) ובספר שלמי יהודה (פ"יג הגה יט) לענין דעת האג"מ בזה. והארכנו בזה בסי"ד בשמעתא עמיקתא גליון קס"ו].

עשיית בובת שלג בשבת

אין להתיר עשיית בובת שלג או כדורי שלג בשבת. [שש"כ (שס). אבל לכבד השלג בקרקע מרוצפת שרי ואין בו משום חשש אשוויי גומות אם הוא בעיר דרוב הבתים מרוצפים. וכי"כ במחזה אליהו (סי' סח אות ב)].

מועדים

לצאת לטיול למקום שאין סוכה

י"א דאסור לצאת לטיול למקום שלא תהיה לו סוכה. [אג"מ (ח"ג סי' צג)]. וי"א דמי שיש לו איזה צורך לצאת לטיול, א"א להחמיר עליו, ומי"מ כשאין צורך אינו ראוי לעשות כן.

[הגרשי"א זצ"ל (אשרי האיש פכ"ו אות לה)]. וכן עיקר. [הגרנ"ק זצ"ל (חוט שני סוכות פ"יב ס"ק ט)].

סוכה שאינה ראויה לשינה (מחמת פחד גנבים בלילה וכדו')

עשה סוכה במקום שמצטער באכילה או בשתייה או בשינה, או שאי"ל לו לעשות אחד מהם בסוכה מחמת דמתיירא מלסטים או גנבים כשהוא בסוכה, אינו יוצא באותה סוכה יצא ידי"ח, אפי' בדברים שלא מצטער בהם, דלא הוי כעין דירה שיוכל לעשות שם כל צרכיו. [רמ"א (סי' תרמ סע' ד), ערוה"ש (אות ט), חזו"א (סי' קכ"ק א) ועוד]. וי"א שאף שלכתחלה בודאי אין לעשות סוכה כזו שאינו יכול לקיים בה כל הדברים כדין, מ"מ בדיעבד יוצא בה ידי"ח כיון שלאכילה אין מצטער. [חכם צבי (סי' צד), מ"ב (סי"ק ב) ועוד]. ולמעשה יש לזיחר. [שעה"צ (אות כה)].

חול המועד

איסור מלאכה

אסור לעשות מלאכה בחוה"מ, פרט לאופנים שהתירו חז"ל כגון לצורך המועד וכדו', כמבואר להלן. י"א שאיסור זה הוא מהתורה. [ע"י רש"י (מו"ק יא: ד"ה אלא אפי', וע"ז כא: ד"ה כותל) שכת' שהוא מדא"ו דכתיב (שמות כב) את חג המצות תשמור ו' ימים לימד על כל החג שהוא אסור. וכן דעת הרמב"ן (ע"ז שם) דכתיב מקראי קדש. וכן דעת הרשב"א (סי' תרצ) והחינוך (מצוה שכג) אלא שנמסר הפסוק להכמים, עי"ש]. וי"א שהוא מדרבנן. [תוס' (ע"ז כב. ד"ה תיפוק ליה), רמב"ם (יו"ט פ"ז הי"א) ורא"ש (מו"ק פ"א סי' א)]. ולמעשה אין להקל לדון כדרבנן רק לצורך גדול. [בה"ל (רס"י תקל) דלא כחב"י שנקט בעיקר שהוא מדרבנן. וע"י בזה בשמעתא עמקתא גליון ז'].

מלאכות האסורות

י"א שהמלאכות שנאסרו בחוה"מ הם המלאכות שנאסרו בשבת וביו"ט (פרט לאופנים שהתירו חז"ל כגון לצורך המועד וכדו'). [הרמב"ן (סוף פסקי מלאכת חוה"מ ד"ה וי"ל שמן התורה). וכי"כ המני"ח (מצוה שכג אות ד) בדעת הרמב"ן]. וי"א שלא נאסרו אלא מלאכות שיש בהם טורח, אבל אלו שאין בהם טורח אין בו איסור. [זראים (סי' שד). וכי"כ בעמק ברכה (פומרגניצק חוה"מ עמ' קט אות א) ומי"מ כתי' דמלאכה שיש בה טורח אפי' עושה ממנה שיעור קטן אסור כי גם זה נכלל בגדר המלאכה]. והעיקר בדעת הראשונה. [חיי"א (מכלל קז), וכן מבואר במ"ב (סי' תקמ ס"ק ז) וסי' תקלג ס"ק ב]. וכן פסקו הגרשי"א זצ"ל (לשכנו תדרשו ח"א עמ' קצ) והגרנ"ק זצ"ל (חוט שני חוה"מ פ"א)]. ומי"מ אין למחות ביד המקלילן בזה כי יש להם על מי שיסמכו. [כנ"י. וע"י בשמעתא עמקתא גליון ח'].

מלאכה לצורך דבר האבד

מותר בחוה"מ לעשות מלאכת אומן לצורך דבר האבד. דהיינו הפסד מחקרן (ולא מניעת רווח) שדרך בני"א לטרוח עבורו והוא שווה יותר מהטורח. והכל לפי הענין. [ע"י בראב"י (נמק"י מו"ק א), בבה"ל (רס"י תקלה) ובשש"כ (פס"ז אות טז והגה ג). וע"י בשמעתא עמיקתא גליון נ"ד].

מבצעים

הזדמנה לו קניה או מכירה שאינה מצויה תמיד, מותר לעשותה בחול המועד. ולפיכך מותר לזכר ביריד ולסחור שם, אם ימי היריד קבועים לימי חול המועד. גם אם אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות קבעו את היריד ודקא למי החג. [שש"כ (פס"ז אותיות כא ובג)].

כתיבת שעות הלימוד בישיבת בין הזמנים

מותר לכתוב בכתב שלנו שאינו מעשה אומן שעות הלימוד שלמד בישיבת בין הזמנים כדי שלא ישכח ויוכל לקבל המלגה הניתנת לאחר מכן. [ע"י במ"ב (סי' תקמה סי"ה ו' וסי"ק לה) שכתב דהמיקל בכתב שלנו דאינו מעשה אומן יש לו על מי לסמוך. ואף למחמירים לצורך הפסד שרי. וכה"ג בכלל הפסד הוא כמבואר במאגרי (מו"ק יח י"ה מתנות). וע"י בזה בשמעתא עמיקתא גליון ז'].

ליטול ידיים ועל גבי עשבים

מותר ליטול ידיים על גבי עשבים אף על פי שנמצא משקה אותם במועד, דאין כאן אלא משום פסיק רישא ובחול המועד פסי"ר מותר. [ע"י בשש"כ (פס"ו אות מז הגה קפא ופס"ח אות לא), בחוט שני (להגרנ"ק זצ"ל חול המועד עמ' קעז), בשולחן שלמה (סי' תקלא אות ה) ובשמעתא עמיקתא גליון ח'].

צידת דגים – מלאכה לצורך תענוג

צד אדם דגים כל מה שיכול לצוד, ומולח הכל במועד, שהרי אפשר שיאכל מהם במועד אם יסחוט אותם בידו פעמים רבות עד שיתרככו. [שו"ע (סי' תקלג סע' ד)]. ומותר לצודן בפרהסיא שניכר לכל שהוא לצורך המועד. [רמ"א (שס)]. ומותר לצוד דגים לשם תענוג, ומי"מ נכון יותר לאכול מהם במועד. [בעל האג"מ (הלכות חול המועד אנגלית פסקים אות ג). וכן נראה להלכה כי חשיב צורך המועד דלא גרע תענוג זה ממה שמצינו לקמן שמותר לעשות מלאכה לצורך טיול. וכעין זה הוכיח מהא דטיול בהתעוררות תשובה (סי' שכד). שו"ר שדעת דעת הגרשז"א והגר"ש ואנר זצ"ל (חוח"מ כהלכתו פ"ז הגה סז) שמחמירים בזה. ואפשר שהם מודים במקום שעושים לתענוג ממש].

צילום תמונות

מותר לצלם במועד כי הוא מעשה הדיוט לצורך המועד שהרי נהנים מהם ע"י ראייתם במסך [בעל האג"מ (זכרון שלמה תשובות אות לא ושש"כ שם הגה קו). וכן הגרשי"א זצ"ל (ישא יוסף ח"ג ססי קלו) החשיבו למעשה הדיוט], ועוד שאין זה בכלל כתב. [כמ"ש להלן לענין מלאכת כתיבה במחשב, ואינו דומה למה שנקט המנח"י (ח"י סי' עב) שצילום הוי ככתיבה בה הם מיירי לענין צילום ע"י "פילם", אבל במצלמות המצויות בזמננו שהם כתב דיגיטלי לית לן בה]. ואם היא תמונת משפחתית או של קרובים שנפגשים בחוה"מ ואחרי המועד לא תחזור להם הזדמות זו, מותר משום טעם נוסף כי הוא בכלל דבר אבד, וכן הדין בבורך טיול בחוה"מ. [הגרשי"א זצ"ל (שם) והשש"כ (פס"ז אות יט). אולם דעת החזו"ן (ישא יוסף ח"ג ססי קלו בשם הגרנ"ק שליט"א) דאסור לצלם כלל בחוה"מ ואפילו נדמן לו אירוע שלא יוכל לצלמו לאחר החג, ואין זה נכלל בכלל דבר האבד. ואולי במצלמות של זמננו מרן החזו"א היה מודה להתיר].

פיתוח תמונות

אסור לפתח תמונות במועד כי הפיתוח הוא מעשה אומן. [שש"כ (פס"ז אות יט)]. אולם נראה שהדין כן בזמנם שהיו מצלמים באמצעות "פילם", אולם בזמננו שהפיתוח הוא הדפסה ע"י מחשב י"ל שהוא בכלל מעשה הדיוט כי אינו כפוף באומנות [כן נראה לעי"ד], וכן הדין אם מצלם בהמצלמה שהתמונה מתפתחת מיד עם הצילום שמותר. [בעל האג"מ (זכרון שלמה תשובות אות לא ושש"כ שם הגה קו)].

נסיעה ותיקון מכונית במועד

רכיבה

מותר לרכוב במועד אפילו מעיר לעיר, אפילו ללא צורך המועד, כי ברכיבה אין משום עשיית מלאכה. [רמ"א (סי' תקלו סע' א)].

נסיעה במכונית

מותר לנסוע במכונית במועד לצורך המועד (אבל שלא לצורך המועד אסור כי יש בזה משום מלאכת העברה). ואפי' כשהולך למקום סמוך שדרכו ללכת ברגליו מותר, כי בזמנינו הכל רגילין ברכיבה במכונית ומתענגים בה יותר מהליכה ברגלים. [בעל האג"מ (הל' חוה"מ אנגלית עמ' 39 ופסקי הלכות של הגר"מ פיינשטיין). וע"י בשש"כ (פס"ו הגה רכז) בשם הגרשז"א זצ"ל שמצדד דמנהג הוי מעשה אומן שהרי לצורך רכיבה צריך ללמוד. אולם יש לדחות דעד כאן לא אסור מלאכת אומן אלא כשהאומנות הוא בגוף המלאכה האסורה, אבל הכא האומנות הוא הנהיגה ואיסור המלאכה היא ההעברה שלא שייך בה אומנות כלל, ועי"ן. שו"ימ בישא יוסף (ח"ג ססי קלו) בשם הגרשי"א זצ"ל שלדעתו נהיגה אינו בכלל מעשה אומן דאע"פ שאין כל אורי"א יודע לנהוג היינו כי חוסר יכולתם לנהוג נובע מכך שאינם רוצים וחפצים ללמוד לנהוג, עי"ש].

תיקון מכונית

צרכי נסיעה מותרים לצורך המועד. [שו"ע (סי' תקלו סע' א)]. ועל כן תיקון מכונית וכדומה מותרת ע"י מעשה הדיוט אם הוא לצורך המועד, כגון טיול וכדו'. [ע"י בב"י (שם) שצורך טיול הוא בכלל צורך המועד. ומש"כ להתיר רק מעשה הדיוט היינו כי הרי לצורך המועד מותר רק מלאכת הדיוט כני"ל. וכן פסק הגרשי"א זצ"ל (מבקשי תורה חוה"מ עמ' תע). וכן הוא בשש"כ (פס"ו אות נט). וע"י בספר חול המועד כהלכתו. ויש שהקילו אף ע"י מעשה אמן. [אור לציון (ח"ג פכ"ז אות ה), עי"יש שכתב שהשו"ע וכן הפוסקים לא חילקו בין מעשי הדיוט ומעשי אומן בזה ועי"כ נראה דשניהם מותרים. אולם הדברים צ"ע דהרי אדרבה מסתמך לשונם כי לרי"ק היפכא דדיון דהתירו רק משום צורך המועד הדרתין לכלל הדבורים מותר רק מעשה הדיוט ואפ כוונתם להתיר אף מעשה אומן הוי צריכים לומר כן בהדיא]. ובאופן שהוא רגיל מאוד לנסוע במכונית ולולי המכונית יהיה לו צער גדול לנסוע באוטובוס וכדומה מצב זה הוא בכלל צער הגוף שמותר לעשות עבורה מעשה אומן לכל הדעות. [וכמו שמצינו בבה"ל (סי' תקמ ד"ה סדקים), ובדבר זה פסק הגרנ"ק זצ"ל (חוט שני חוה"מ עמ' רז)].

ע"י נכרי

מותר לתקן מכונית במעשה אומן ע"י עכו"ם אם התיקון הוא לצורך מצוה. [ע"י בשו"ע (סי' תקמג סע' א) שכל דבר שאסור לעשותו אסור לומר לאינו יהודי לעשותו. אלא דעי"יש במי"א (סי' א) שכתב שמי"מ לצורך מצוה הצריך בחו"ה שרי לומר לעכו"ם לעשותו דהא יש מתירין אפי' בשבת עסי' ש"ז סי"ה ובב"י סימן תקל"ב, עי"ב]. וה"ה במקום צורך הרבה. [כמבואר לענין אמירה לעכו"ם בשבת בשו"ע (סי' שז סע' ה)].

תיקון גלגל

מותר להחליף בחוה"מ גלגלי המכונית ליסע ממקום למקום. [שבט הלוי (ח"ה סי' קסו אות א) דלא גרע מהא דמבואר סימן תקל"ו דמותר לתקן צרכי רכיבה דיכול ליטול צפירי הסוס ולעשות מלאכות גמורות עבור וז].

תיקון גלגל הרזרבי

י"א שאסור לתקן גלגל הרזרבי במועד כי יש בזה טרחא שלא לצורך המועד. [שבט הלוי (ח"ה סי' קסז)]. וי"א שאם נוסע למקום שהדרך הוא שלא נוסעים לשם ללא גלגל רזרבי הדבר בכלל צרכי רכיבה ומותר לתקנו. וכן נראה עיקר. [משנה הלכות (ח"יא סי' תלה ד"ה ומיהו)].

שטיפת מכונית

אסור לשטוף מכונית כשיש תורך בעשיית מלאכה אם לא לצורך המועד. [ע"י בשו"ע (סי' תקלו סע ב) מותר לסרוק הסוס כדי ליפותו. וביאר במ"ב (ס"ק ה) שמותר כי הוא בכלל צרכי רכיבה שהתירו כשצריך לרכוב לצורך המועד או לטייל. ועי"יש שמותר אפי' ע"י מלאכה. וכת' המאירי (מו"ק י: ד"ה ובונה אבוס) שמותר כי כל שאינו נסרך כראוי אינו חשוב כי"כ לבני אדם. אלא שכ"ז כשדרכו בכך דאלי"ה לא חשיב צורך המועד].

תיקון אופניים

מותר לתקן אופניים שהתלקקו (אם לא כוון מלאכתו למועד). ויכול לתקנה ע"י מעשה הדיוט, ולפי המקלילן לעיל לענין תיקון רכב אף ע"י מעשה אומן ח"ה בזה. [הגרנ"ק זצ"ל (חוט שני ספ"ח)]. ונראה שה"ה כשהתיקון הוא לצורך הקטנים מותר לעשות עכ"פ מעשה הדיוט כי יש כאן צורך המועד לטיול הקטנים. [שו"ימ שדעת הגרנ"ק זצ"ל (שם) לאסור כבה"ג. ודבריו צ"ע. ושו"ר בשער המועדים (פ"ו הגה ג) שגם תמה עליו)].

להאזנה לשיעורי בעמח"ם שמעתא עמיקתא שליט"א במספר ישיר 073-295-1244

להצטרפות לרשימת התפוצה ללא עלות ניתן בקשה לדוא"ל: amikta@amikta.co.il

© שמעתא עמיקתא – להצלחת התורם ומשפחתו – לשאלות והערות ניתן להתקשר לפל’ 052-767-0503